

**Theologiae Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et
Exercitiis Accommodatæ Libri IV**

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. III. Vtrum per reviviscentiam Baptismi possint Indirectè remitti
peccata post Baptisimum commissa, sine concursu caussæ directè
remissivæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA III.

Vtrum per Reviviscenciam Baptismi possint indirectè remitti peccata post Baptismum commissâ, sine concursu causæ directè remissivæ.

736. **M**ajor controversia est de casu, quo quis fidè baptizatus, antequam removeret obicem, commisit peccata mortalia, an, inquam, talis per solam attritionem, sine Sacramento Pœnitentiæ, sufficienter removeat obicem baptismi, ita ut consequatur gratiam & fructum baptismi.

Prima sententia affirmat esse probabile, quod sufficiat attritio. Ita Paludanus, Sylvester, Suarez, Dicastillo.

Secunda negat sufficere, ac proinde ad obicis remotionem requirit, ut ponatur causâ directè remissiva peccatorum post baptismum commissorum, nempe vel Sacramentum Pœnitentiæ, vel perfecta contritio.

737. **DICO**, hanc sententiam secundam esse multò probabiliorē, quidquid sit de probabilitate primæ. Suarez & Lugo probant Conclusionem hoc modo. Peccatum post baptismum commissum est subiectum clavibus: ergo remitti non potest nisi vel per absolutionem Sacramentalem, vel per votum illius inclusum in contritione perfecta. Ad hoc tamen responderent adversarij, attritionem etiam esse votum baptismi, quia est voluntas servandi omnia præcepta; & quia Sacramentum Pœnitentiæ est sub præcepto, quando commissum est peccatum post baptismum, ideo attritio est etiam illius votum: atqui sententia contraria requirit attritionem ad hoc ut baptismus reviviscat: ergo etiam requirit votum Sacramenti Pœnitentiæ. Quando autem Lugo & Suarez dicunt, non quodcumque votum sufficere, sed votum contentum in perfecta Contritione, imprimis videntur petere principium, assumendo pro probatione, quod est in questione, & quod adversarij negant, & nobis est probandum: deinde etiam supponunt falsum, scilicet, non posse peccatum mortale post baptismum commissum remitti nisi vel per Sacramentum Pœnitentiæ, vel per perfectam Contritionem: falsum inquam hoc est, quia potest etiam remitti per Sacramentum extremæ Unctionis cum attritione, quia hoc Sacramentum facit ex attrito contritum: ergo non est univèrsim verum, peccatum clavibus subiectum, nunquam remitti nisi vel in Sacramento Pœnitentiæ, vel per contritionem perfectam.

738. Probatur ergo Conclusio meliùs argumento quod insinuat S. Thomas, & eo vititur P. Conink.

Nec baptismus, nec vllum aliud Sacramentum, habet vim remittendi peccata futura post susceptionem talis Sacramenti. Ratio huius superioris indicata est. Nam ideo reviviscit baptis-

mus, aut aliud Sacramentum, quia quando est subiectum informi, tribuebat jus ad effectum suum: mel consequendum, si removeretur obex: atqui quando baptismus existeret, non tribuebat vllum jus ad remissionem peccatorum futurorum: ergo de-

739. Confirmatur 1. Sacramenta sunt quædam actiones ac postulationes Christi: Christus autem non petit per Sacramenta, ut vim illorum remittantur futura: neque aliqua vti dici potest abluui nunc à maculis futuris: abluui enim non minùs quàm absolutio supponit maculam ablucendam jam existerē.

Confirmatur 2. Vtique baptismus reviviscens, se solo non potest plus operari, quàm operatus esset, si dum existeret, nullus obex adesset: atqui si tunc nullus obex adfuerit, non remittit peccata postea committenda: ergo nec reviviscens potest illa remittere, quæ post baptismum commissæ sunt. Major probatur. Quia Reviviscencia est quasi quædam Retrotractio, quæ quandoque fieri solet per leges Civiles in contractibus vel donationibus ab initio quidem inefficacibus, sed qui postea adveniente aliqua circumstantiâ dicuntur fictione juris retrotrahi ad illud tempus, quo sunt celebrati, ut penitus habeant acsi effectum sortiti essent.

Confirmatur 3. Si peccata post baptismum commissæ remitterentur virtute baptismi reviviscens, tunc vnâ deberet remitti omnis pars illis peccatis annexa: hoc autem est falsum, merito supponit hic S. Thomas, & constat inde, quia sunt subiecta Sacramento Pœnitentiæ, in quo potest ac debet adhuc postea penitentia inungi.

740. Obijcies 1. Sacramentum Pœnitentiæ & extrema Unctio, possunt aliquæ peccata indirectè remittere: ergo hoc non est negandum baptismi. Distinguo antecedens. possumus indirectè remittere peccata commissæ ante susceptionem illorum Sacramentorum, concedo, post commissæ, nego. quare autem illud possumus, additur ratio in loco. Baptismus autem non potest indirectè, sed tantum directè remittere peccata ante baptismum commissæ: ergo si aliquæ indirectè remittere posset, illa essent postea commissæ.

741. Obijcit 2. P. Dicastillo n. 125. Comparatione Baptismi non est obex ipsum peccatum, sed defectus attritionis, quæ posita sufficienter tollitur obex, etiam si peccatum sit in subiecto: sed in casu de quo disputamus, ex parte subiecti ponitur quidem peccatum, sed cum attritione illius ergo nullus adest obex: ergo producat gratiam. Quando post baptismum committitur peccatum novum mortale, tunc ponitur novus obex ipsi reviviscenciæ, qui obex non est quidem ipsum peccatum præcisè spectatum, sed peccatum cum negatione causæ per se deletivæ illius, hæctenus probatum est: & sic patet, quomodo distinguenda sit major propositio, quæ

solum vera est respectu peccati ante baptismum commissi.

CONTROVERSIA IV.

Qualis Intentio requiratur in suscipiente Sacramentum.

Glossa in cap. *Majores de Baptismo* docuit, in adulto sufficere, si suscipiens ore consentiat, etiam si corde dissentiat. Cajetanus verò docuit, sufficere, si corde non dissentiat, etiam si non consentiat positivè.

742. Dicendum est, requiri consensum positivum ad valorem illorum Sacramentorum, non quidem qui tunc actu existat; sed satis est existere Habitualiter, hoc est, aliquando existisse & nunquam fuisse revocatum. Ita S. Thomas q. 68. a. 7. Colligitur imprimis ex Concilio Carthaginensi & Arausicano, quæ solum permittunt conferri Baptismum illis adultis, qui saltem per alios habent testimonium voluntatis suscipiendi, sicut & Rituale Romanum Pauli V.

743. Dices: ex his Concilijs plus non colligi, quam quòd non possint licetè ministrari non petentibus, non tamen quòd non possint validè. Sed contra. Quia si tantum esset sermo de licentia conferendi Sacramentum, & non supponeretur, Sacramentum fore invalidum, non deberent Concilia prohibere, ne Baptismus conferretur illi, qui vsu rationis privatus est, nec antea petijt Baptismum: tali enim deberet conferri tanquam medium necessarium ad salutem, ut bene observavit Arriaga.

Ratio seu congruentia sic instituendi Baptismum, insinuat à S. Thoma & Innocentio III. in citato cap. *Majores*, quia per Baptismum subijcitur quis legi novæ irrevocabiler: hanc autem subjectionem nemo debet nisi volens subire, qui voluntatem propriam habet.

744. De Sacramento Confirmationis adducta Ratio non ita clarè procedit: quia in hoc Sacramento non imponitur onus, sed tantum augentur vires ad facilius ferendum onus jam antè susceptum, & ad facilius satisfaciendum obligationi jam antè contractæ.

745. Caterum adhuc congruum erat, ut tantus favor & honor, quo quis deputatur specialiter ad Christi militiam, non conferretur nisi desideranti & consentienti, si aliquando potuit desiderare. Quæ ratio etiam de extrema Unctione suo modo procedit, cujus favores non debent nisi aliquo modo volenti conferri, si potuit aliquo modo velle, dixi: *aliquo modo*, nam valde implicitam & generalem voluntatem Mediorum salutis ad hoc Sacramentum sufficere, receptum est, & in praxi observatur. Denique eadem ratio Sacramento Ordinis applicari potest; nam licet hoc Sacramentum non afferret onus adulto, v. g. obligationem servandi castitatem, si posset invito conferri validè, quia tamen afferret magnum honorem & magnas prerogativas, jam erat congruum, ut non nisi volenti posset conferri validè.

746. Quoad Infantes est alia ratio. Nam licet Baptismus illis affert onus novæ legis, simul tamen etiam tanta commoda affert, ut infanti optabilior sit baptizari, quam non baptizari; & ideo ejus voluntas suppletur ab Ecclesia, ut sic per alienam voluntatem possit à servitute Diaboli liberari, cui per alienam quoque voluntatem subiectus erat. Quoad Sacramentum Confirmationis & Ordinis, quia infanti nullum æstimabile onus, sed potius commodum & honorem afferunt, etiam congruum erat, ut infanti validè (quamvis non licetè) conferri posset, ad quod non erat opus, ut Ecclesia suppleret illius voluntatem, quia dignitas potest etiam non desideranti nec potenti desiderare, conferri; sic potest infans legitimari, nobilitari &c.

747. Objicit Cajetanus 1. ex cap. *Majores*, ubi sic habetur: [Tunc Characterem Sacramentalis imprimit operatio, quando obicem contrariæ voluntatis non invenerit.] Quibus verbis Pontifex plus non requirit, quam absentiam contrariæ voluntatis, &c. Si verba præcedentia legantur, quibus prohibetur, ne alij quam Catechumeni baptizentur ex ijs qui amentes facti sunt, adeoque non nisi illi qui Baptismum prius petierunt, apparet requiri à Pontifice & Concilio consensum positivum.

748. Objicies 2. Ex nostra Conclusionem sequitur, Sacramenta non habere eadem essentialia requisita in parvulis, quæ habent in adultis, & malè dixisse Eugenium Papam, Sacramenta tribus perfici, inter ea numerando Intentionem Ministris, & omittendo Intentionem suscipientis, &c. Formaliter loquendo esse eadem requisita in omnibus; requiritur enim consensus habitualis in omnibus, non quidem absolute sed conditionatè, si aliquando fuerit proprio arbitrio præditus. Ad id quod addebatur de Eugenio Papa, respondet Dicastillo, Pontificem voluisse enumerare requisita universaliter in omnibus, qualis non est intentio suscipientis, quæ in infantibus non requiritur, sicut nec in Eucharistiæ Sacramento vlla suscipientis intentio requiritur ad conficiendum hoc Sacramentum. Addit Card. de Lugo, Intentionem suscipientis posse subinelligi ex parte materiæ, sicut enim ablutio non quæcunque, sed corporis vivi est materia debita, ita etiam est ablutio hominis volentis abluì. Brevius respondetur, intentionem suscipientis esse complementum Intentionis Ministris in esse absolute, quia est conditio inexistens.

749. Objicitur 3. Extrema Unctio solet concedi etiam illis, qui vsu rationis perdidērunt, nec antea illud Sacramentum petierunt, &c. Hoc ipso quòd quis fuerit Christianus, & voluerit talis vivere ac mori, jam præsumitur voluisse & consensisse implicite in illos ritus, quos in bonum animæ illius Ecclesia solet adhibere.

750. Ex hac responsione, quæ communis est & vera, nascitur difficultas non levis, an in adulto ad valorem baptismi sufficeret, si nihil quidem